

Žalobkyně ujednala obchod o dodání zboží s veřejnou společností J. Smlouvou ze dne 20. prosince 1919 převzala onen obchod ke splnění nově utvořená veřejná společnost H., jejímiž veřejnými společníky byly osoby, různé od společníků firmy J. Veřejná obchodní společnost J. koncem roku 1919 zanikla. Žalobkyně zřídila dle úmluvy u banky akreditiv ku zaplacení kupní ceny. Zboží však nebylo dodáno, čímž žalobkyně utrpěla škodu, ježto akreditiv ležel po drahnou dobu u banky. Žalobu o náhradu škody proti bývalým veřejným společníkům firmy J. procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud jí vyhověl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Je zjištěno, že obchod sardinkami původně byl dojednáán s firmou J. a není sporu o tom, že smlouvou ze dne 20. prosince 1919 onen obchod převzala ke splnění nově utvořená firma H., jejímiž veřejnými společníky byly osoby různé od společníků firmy J. Lze ponechat stranou otázku, zda byl převzat jenom tento obchod, jak má asi za to odvolací soud, odkazuje na § 1406 obč. zák., či zda nejde o případ §u 1409 obč. zák. (čl. 1 obch. zák.), totiž o převzetí jmění nebo podniku, neboť v obou případech zůstává dosavadní dlužník zavázán, pokud nebyl zvláštním prohlášením, byť i se stalo jen konkludentním jednáním (§ 863 obč. zák.) anebo zvláštní úmluvou (§ 1410 obč. zák.) ze závazku propuštěn. Stanoví totiž §u 1406 odstavec druhý obč. zák., že v případech pochybných jest pokládati převzetí dluhu, věřiteli prohlášené, za ručení v e d l e d o s a v a d n í h o d l u ž n í k a, a § 1409 obč. zák., že, kdo převezme jmění nebo podnik, odpovídá b e z ú j m y d a l š í h o r u č e n í z c i z i t e l o v a. Pouhým přijetím nového dlužníka, i kdyby se tedy skutečně bylo stalo, nebyla ještě nijak sprostěna firma J. svých povinností z dodací smlouvy. Jelikož plněno nebylo, ručí také ona, a jelikož byla rozpuštěna, její veřejní společníci (čl. 112 a 146 obch. zák.) za škodu z prodlení, nanejvýš též za útraty zřízení akreditivu, při čemž se připomíná k námitce dovolatele, že žalobkyně prý nezachovala se dle předpisu čl. 356 obch. zák., že žalobkyně volbu vykonala žalobou a že v tomto případě udělení dodatečné lhůty dle čl. 356 obch. zák. zapotřebí nebylo, jelikož firma J. před podáním žaloby (13. srpna 1920) již dávno neexistovala, obchod přenechala firmě jiné a od ní s p l n ě n í o č e k á v a t i se tedy vůbec nedalo. Za těchto okolností jsou žalovaní povinni, žalobkyni hraditi škodu z prodlení firmy J. a nahraditi jí tedy nejen provisi, nýbrž i úroky akreditovaného peníze.

Čís. 3598.

Obchodní zmocněnec jest oprávněn vyřizovati výtky ohledně prodaného zboží a povolovati následkem toho slevu z kupní ceny.

(Rozh. ze dne 11. března 1924, Rv I 1686/23.)

Procesní soud první stolice odečetl žalobci ze zažalované kupní ceny za prodané koně 12.250 Kč, jež byl obchodní zmocněnec žalobcův slevil žalovanému. Odvolací soud k žalobcovu odvolání rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody

Po stránce právní byla věc odvolacím soudem posouzena správně. Jde o to, zdali sleva 12.250 Kč, kterou Karel K. žalovanému pro vadnost jednoho z prodaných mu žalobcem koní z kupní ceny za tohoto koně povolil, jest platna vůči žalobci. V tom směru nižší soudy správně vyslovily, že nezáleží na tom, zda žalobce Karla K-a k slevě přímo zmocnil, nýbrž rozhodno jest, zdali Karel K. byl při obchodu koňmi, žalobcem provozovaném, žalobcovým obchodním zmocněncem, a zdali ona sleva stala se v rámci tohoto obchodního zmocnění (čl. 47 obch. zák.). Odvolací soud odpověděl k této otázce kladně a to právem. Jest zjištěno, že žalobce hned při prvním obchodě se žalovaným prohlásil žalovanému, že má platiti K-ovi, s K-em jenom že má dopisovati, že garantuje za bezvadnost koní a v případě, že by v tom směru něco bylo, že má psáti K-ovi. Zjištěno jest dále, že Karel K. veškerou korespondenci vedl za žalobce, že vedl za něho také obchodní knihy, že někdy prodával za žalobce i koně, přijímal peníze a prokázáno jest, že Karel K. odepsal žalovanému kupní cenu za uhynulého koně a mu započítal též k dobru rozdíl 1.000 Kč; konečně jest nesporno, že žalobce s těmito odpisy souhlasil. Z toho právem usoudil odvolací soud, že Karel K. byl v podniku žalobcově jeho obchodním zmocněncem a že v rámci tohoto zmocnění bylo též, když Karel K. vyřizoval výtky ohledně koní od zákazníků došlé a když, vyřizuje je po případě, jak se stalo u žalovaného, pro vadnost koně povolil slevu. Stanovisko žalobcovo, že, poukázal-li žalovaného s korespondencí a s případným oznámením vad na Karla K-a, nelze v tom spatřovati zmocnění K-a k povolování slev, nedá se vzhledem k zjištěné působnosti K-a v podniku žalobcově sdíleti. V důsledku toho, že Karel K. byl podle toho, jak se jeho působnost v podniku žalobcově na venek jevila, k slevě, žalovanému povolené, oprávněn, jest sleva 12.250 Kč po rozumu čl. 52 obch. zák. vůči žalobci platna a nárok žalobcův, aby mu žalovaný tuto částku zaplatil, není opodstatněn.

Čís. 3599.

Nelze se domáhati náhrady škody pro nákazu venerickou nemocí, nevěděl-li nákazu přivodivší souložník, že ji jest stížen.

(Rozh. ze dne 11. března 1924, Rv I 1717/23.)

Žaloba, již domáhala se žena náhrady škody na svém souložníku, tvrdíc, že byla jím nakažena kapavkou, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto